

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

8/2016

**Misie
v našem životě**

Přednášky modlitebního týdne

BOŽÍ MISIE

Myšlenka misie má svůj původ v nebi. Dříve než hřích zasáhl svět, božská Trojice připravila plán záchranu lidstva pro případ, že by se satanovi podařilo přivést je k pádu. Bůh Otec by vyslal svého Syna na misi, aby ztracené lidi zachránil. Byla by to velmi nákladná mise. Immanuel znamená „Bůh s námi“. „Kristus vezme na sebe vinu a hanbu hříchu, který je tak odporný, že odloučí Otce od Syna. Kristus podstoupí největší utrpení, aby zachránil ztracené lidstvo.“ (PP 36) Kristus, kterého uctívaly nebeské bytosti, opustí nebeskou čistotu, pokoj a radost a vydá se naplnit své poslání na temném, hříchem zamořeném světě. Jeho posláním bude hledat a zachraňovat ztracené. Princip Boží misie zůstává od počátku stejný a během staletí Bůh vysílal misionáře proto, aby tento cíl naplňovali.

Vyslání Bohem

Noe se snažil upozornit své současníky na hrozící potopu (1Pt 3,20; 2Pt 2,5). Po celou dobu, kdy se snažil zachránit své současníky, kteří se mu vysmívali, neochvějně důvěřoval Božím zaslíbením. Bůh vyslal Abrahama a svěřil mu úkol, aby šel do země, kterou mu ukáže – proto, aby zbožným životem přivedl obyvatele Kanaánu k pokání dříve, než pro ně bude pozdě. Bůh jim poskytl zkušební dobu před jejich zničením (Gn 12,1–3; Gn 15,15.16). Josef se jako mladý chlapec octl proti své vůli v cizí zemi. Přesto se rozhodl, že bude Božím vyslancem, který do pohanského prostředí vnese světlo a bude jednat čestně. Toto světlo vyzářoval i v nejkruťších podmínkách skrze mříže egyptského vězení. Později se Bůh rozhodl použít tohoto věrného misionáře k tomu, aby v době hladomoru zachránil

obyvatele Egypta i okolních zemí (Gn 37,25–28; 39,8.9.21–23; 41,37–41).

Dlouhé „misionářské vzdělávání“

Mojžíš absolvoval dlouhodobé „misionářské vzdělávání“. Nejdříve pod vlivem své maminky, která „se snažila naplnit jeho mysl Boží bázní a láskou k pravdě a spravedlnosti. Odhalila mu, jak pošetilé a hříšné je modlářství, a velmi brzy ho naučila sklánět se před živým Bohem a modlit se k němu. Ten jediný ho může slyšet a pomoci mu v každé nouzi.“ (NUD 115) Na faraónově dvoře získal Mojžíš nejvyšší civilní vzdělání a naučil se válečnickému umění, které mu umožnilo organizovat obrovské množství lidí při odchodu z Egypta a přecházet s nimi přes poušť (Sk 7,22). Avšak dříve než byl schopen tento úkol vykonat, potřeboval Mojžíš projít ještě další fází misionářského vzdělávání, které mu Bůh poskytl v pustině. Ellen Whiteová napsala: „Musel se ještě naučit stejné lekci víry, jakou si museli osvojit Abraham a Jákob – při naplňování Božích zaslíbení nespolehat na lidskou sílu nebo moudrost, nýbrž na Boží moc. Ve škole sebezapření a těžkostí se měl naučit být trpělivý a ovládat svůj hněv. Jeho vlastní srdce musí být v dokonalém souladu s Bohem...“ (NUD 117.118) Teprve pak byl Mojžíš připraven plnit úkol jednoho z největších Božích misionářů.

Hledat a zachraňovat

Rachaba, žena z Jericha, pomohla zachránit celou svoji rodinu, když jim vyprávěla o setkání s izraelskými zvědy a o tom, jak uvěřila jejich Bohu (Joz 2,12–14; 6,17).

Daniel a jeho tři přátelé byli vysláni jako misionáři do tehdy nejmocnější říše – do Babylonu. Po mnoha letech, kdy věrně plnili Boží poslání na královském dvoře, nakonec král Nebúkadnesar díky jejich svědectví odevzdal své srdce jedinému pravému Bohu (Da 4,34).

Mladá izraelská dívka sloužila jako Boží věrná misionářka v domácnosti jejích aramejských vězňů. Její služba přivedla Naamána, velitele aramejského královského vojska, k tomu, že nakonec prohlásil: „*Hle, poznal jsem, že není Boha na celé zemi, jenom v Izraeli*“ (2Kr 5,15).

Dokonce i neochotný misionář Jonáš pomohl zachránit své nepřátele tím, že obyvatelům Ninive zvěstoval Boží slovo (Jon 3,4–10).

Boží misie v Novém zákoně

Boží cíl misie v Novém zákoně je stejný, jaký byl i ve starozákonní době: hledat a zachraňovat hynoucí. Samozřejmě že nejdokonalejším misionářem byl Ježíš. Byl to On, o kom Jan napsal: „*Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo byl Bůh. ... A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*“ (J 1,1.14). To On zjevil cíl Boží lásky a milosrdenství v celé jejich plnosti.

Během svého působení na světě poskytl Ježíš apoštolům misionářské vzdělání a výcvik. Ellen Whiteová napsala: „*Když sloužil velkým zástupům, které se kolem něj shromažďovaly, byli učedníci s ním a ochotně mu pomáhali. Řadili příchozí, přiváděli k němu trpící a starali a o to, aby se všichni cítili dobře. Věnovali se posluchačům, které Ježíšova slova zaujala, vysvětlovali jim Písmo a všemožně se snažili pomoci jejich duchovnímu rozvoji. Zvěstovali lidem to, co se sami naučili od Ježíše, a každý den získávali cenné zkušenosti.*“ (TV 221)

Když Ježíš vyslal apoštoly po dvojicích, přikázal jim, aby zvěstovali lidem: „*Přiblížilo se království nebeské*“ (Mt 10,7). Kromě toho je vyzval: „*Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte*“ (Mt 10,8). Učedníkům

zdůraznil, že moc ke konání těchto činů pochází shůry, nikoliv z nich samotných.

Po vzkříšení

Krátce po vzkříšení Ježíše Krista dostaly ženy u hrobu velmi specifický úkol: „*Jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl*“ (Mk 16,7). Ve stejný den se další dva Kristovi následovníci – Kleofáš se svým přítelem – stali misionáři v okamžiku, kdy jim „*hořelo srdce*“, když jim na cestě do Emauz Ježíš vysvětloval Písma. Nebyli schopni skrýt své nadšení, když ve spěchu plnili Ježíšův úkol, aby učedníkům sdělili zprávu, že Kristus vstal z mrtvých (L 24,13–35).

Krátce před odchodem do nebe Kristus znovu přikázal svým učedníkům: „*Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. ... Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními*“ (Mk 16,15.20).

Při přemýšlení o misionářích musíme vzpomenout i Filipa, kterého Duch svatý poslal, aby vysvětloval Písmo a pokřtil etiopského královského úředníka (Sk 8,26–40). Musíme připomenout i Štěpána, který vydal svědectví členům židovské velerady, i když ho to stálo život. Z krve tohoto učedníka povstal jeden z největších misionářů: Saul, známý jako Pavel (Sk 7,58; 9,1–22). Musíme vzpomenout i na Barnabáše, Silase, Jana Marka a Timotea. Ti všichni hráli důležitou roli při naplňování Božího poslání.

Další misionáři

V knize Velký spor Ellen Whiteová představuje, jak v průběhu dějin Bůh vždy používal lidi, kteří byli ochotni plnit svěřený úkol, i kdyby za to měli zaplatit svým životem.

V roce 1874 vyslala církev adventistů svého prvního oficiálního misionáře Johna N. Andrewse s jeho dospívajícími dětmi Marií a Karlem do Basileje ve Švýcarsku. Jeho žena Angelina mu zemřela o dva roky dříve. Je smutné, že v roce 1878 i Marie zemřela na nákazu tuberkulózu. O pět let později zemřel v Evropě na stejnou nemoc i John N. Andrews a byl pohřben v Basileji.

Od té doby šly – podobně jako John a Marie Andrewsovi – tisíce mladých i starších adventistů sedmého dne jako misionáři do různých zemí. Tito lidé obětovali své životy proto, aby věrně naplnili Bohem svěřené poslání. Přes všechny překážky se Boží poslání naplňuje a dnes – díky obětavosti mnoha lidí, kteří uposlechli Boží volání, aby šli jako misionáři do cizích zemí – uvěřilo více než 19 milionů lidí ve 200 zemích a připojili se k hnutí, které Bůh povolal.

Boží misie dnes

V dnešní době, kdy na světě žije více než 7 miliard lidí, zbývá k naplnění Božího poslání ještě mnoho práce. Bůh povolává ke spolupráci každého z nás. Bůh zve každého – bez ohledu na věk, národnost nebo pohlaví – aby naplnil svoji úlohu. Možná že právě tebe Bůh povolává k misijní práci mezi sousedy, ve škole, na pracovišti nebo kdekoli v sféře tvého vlivu. Bůh tě potřebuje k záchraně ztracených lidí, ať se nacházíš kdekoli.

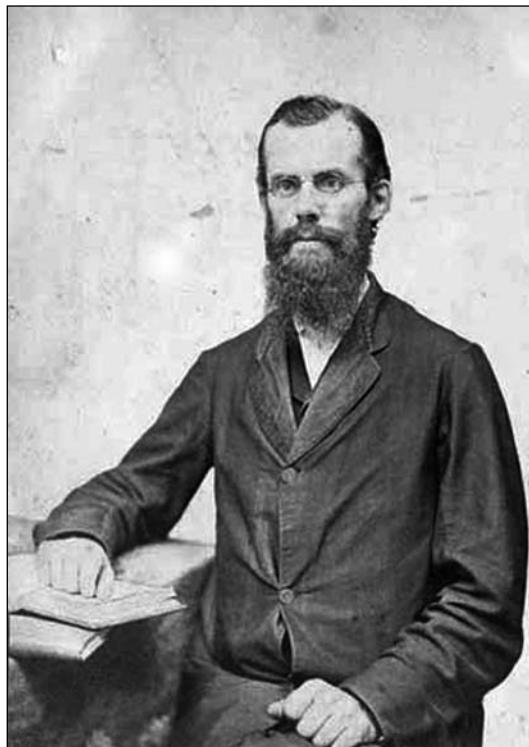
Nejsnadnějším způsobem, jakým můžeme svědčit o Ježíši, je každodenní kontakt s druhými lidmi. Dovolme Duchu svatému, aby nás přivedl ke správným lidem, a pak s nimi pod jeho vedením přirozeně a klidně sdílejme svoji víru a naději. Naše svědectví by mělo být radostné, mělo by přirozeně pramenit z našeho vztahu s Bohem. On pak bude otevírat cestu k lidem.

Každý věřící člověk hraje roli v Božím misijním plánu. Abychom tento úkol mohli naplňovat, je důležité, abychom udržovali živý vztah s Bohem prostřednictvím studia Písma, neustálé modlitby a čtení knih od Ellen Whiteové.

Každý je misionářem

Ellen Whiteová napsala, že „kdyby každý člen církve byl živým misionářem, evangelium by brzy zaznělo ve všech zemích, všem lidem, národům a jazykům.“ (9T 32.33)

Ježíš přijde brzy! Pozvedněme vysoko prapor evangelia a zvěstujme ho praktickým způsobem. Představujme lidem kolem sebe Toho, kdo nás zachránil a kdo nám slíbil, že nás brzy vezme k sobě domů. Spolupracujme na splnění Božího úkolu

První oficiální misionář John N. Andrews

a využívejme přitom Boží moudrost a sílu. Ať se každý z nás stane z Boží milosti misionářem.

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Otázky k diskuzi

1. Co dělá váš sbor pro to, aby ve svém okolí naplňoval misijní poslání? Co dělá pro celosvětovou misii?
2. Jak můžeme konkrétně pracovat jako misionáři ve svém sousedství, v práci nebo v místní komunitě?
3. Máme pocit, že mluvit s druhými o Kristu je obtížné? Pokud ano, pak proč? Co můžeme udělat pro to, abychom to změnili?

NEDĚLE

POSLÁNÍ PRO VŠECHNY VĚŘÍCÍ

Tento příběh se objevil před několika léty ve zprávách. Naneštěstí se dodnes opakuje příliš často. Začíná tím, jak si Ashley Smithová šla ve dvě hodiny v noci koupit cigarety. To ji dostalo do rukou Briana Nicholse, muže, který byl obviněn ze znásilnění a vraždy. Zatlačil ji do jejího bytu, svázal ji, položil do vany a řekl jí: „Neublížím ti, pokud budeš dělat to, co ti řeknu.“ (Time, 20. 3. 2005)

Co byste dělali v podobné situaci? Prosili, zadonili, nebo se modlili?

Ashley Smithová v tomto hrozném okamžiku zakusila dotek milosti, ke které máme všichni přístup, a spatřila příležitost ke službě. Po zvážení situace začala s Nicholsem hovořit, později mu udělala snídani, vyprávěla mu svůj životní příběh a naslouchala naopak jemu. Vyprávěla mu, jak se otevřela Boží milosti, odhalila mu svoje rány, které Bůh uzdravoval, a vyprávěla mu o chvíli své proměny.

Byla zde žena, jejíž život visel na vlásku. Pak zde byl muž, který ji chtěl znásilnit a zavraždit. A právě v tomto okamžiku se odehrál zázrak. Ashley Smithová se připojila k Bohu v jeho práci, proto se Nichols mohl setkat s Bohem. Pochopil, že i když je jeho život prosycen násilím a bolestí druhých, mohl by změnit jeho směr, nechat Smithovou naživu a sloužit Bohu ve vězení. Tato zkušenost změnila také život Ashley Smithové. Získala sílu zbavit se závislostí, které ovládaly její život. Uvědomila si, že vyprávěním Nicholsovi Bůh změnil i ji samotnou a dal jejímu životu nový smysl. (Yahoo News, 15. 8. 2015)

Proměňující rozhovor

Jiný den, jiná žena. Byla zlomená životem, žila s pocitem hanby kvůli svému hříšnému životu. Když v poledne přišla k Jákobově studni, netušila, že než skončí tento den, stane se Boží misionářkou, kterou Bůh použije pro oslovení celého města. Ježíš se na své cestě z Galileje do Judska zastavil u Jákobovy studny, aby si odpočinul. „*Tu přichází samařská žena, aby načerpala vody. Ježíš jí řekne: ‚Dej mi pít!‘*“ (J 4,7). Tato obyčejná prosba vedla k rozhovoru, který proměnil životy mnoha lidí.

V tomto rozhovoru Ježíš probudil zájem ženy, trpělivě odpovídal na její otázky a laskavě odhalil její životní omyly. Když připravil její srdce, zjevil se jí jako Mesiáš. „*Ježíš jí řekl: ‚Já jsem to – ten, který k tobě mluví.‘*“ Potom – dokonce zapomněla své vědro u studny – se vrátila do města a vyprávěla lidem: „*Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem dělala. Není to snad Mesiáš? Vyšli tedy z města a šli k němu*“ (J 4,26–30).

Jakmile Samařanka nalezla Mesiáše, okamžitě se o tuto zkušenost podělila s ostatními, dokonce zapomněla na původní záměr své cesty. Lidé znali rozvrácený život této ženy. A museli si všimnout změny v jejím chování i toho, jak se díky setkání se Spasitelem zbavila pocitu hanby a strachu. Díky jejímu svědectví přišli k Ježíši (J 4,39). Ellen Whiteová napsala: „Samařská žena je příkladem působení skutečné víry v Krista. Každý opravdový učedník se rodí do Božího království jako misionář.“ (TV 120)

Ježíš prohlásil: „*Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa*“ (J 17,18). Bůh nás vybízí,

abychom se podělili o dobrou zprávu se všemi lidmi, se kterými se setkáváme. Apoštol Pavel to vyjádřil těmito slovy: „*Ale já nepřikládám svému životu žádnou jinou cenu, než abych dokončil svůj běh a splnil úkol, který jsem dostal od Pána Ježíše: hlásat evangelium o Boží milosti*“ (Sk 20,24). Ve skutečnosti tím Pavel říká, že jsme všichni Božími misionáři – vyslanci, kteří byli poslání s úkolem, aby se dělili o milost, kterou přijali (2K 5,19).

Poselství smíření

Od samotného počátku, kdy Bůh jako největší Misionář přišel při hledání ztraceného lidstva do zahrady Eden, přináší lidem poselství o smíření. V průběhu celých biblických dějin Bůh vytrvale žádá svůj lid, aby poselstvím milosti překračoval všechny bariéry: kulturní, náboženské i sociální. Jako svoje svědky použil i ty, kteří se zdáli jako méně vhodné – Abrahama, který lhal, nevěřící Sáru, snílka Josefa, ustrašenou Ester, pleticháře a vraha Davida, výbušného Jakuba a Jana, pochybovačného Tomáše, zbabělého Petra, uplakanou Marii či pronásledovatele Pavla. Tito lidé, proměnění Boží milostí, obrátili svět naruby, získali ho pro Boha a jejich příběhy nás dodnes inspirují.

Bůh povolal každého z nás, abychom se stali částmi jeho těla a společně s ním se stali misionáři pro tento svět. Považujme spolupráci s Bohem za přednost, která má věčný dosah, aby se lidé smíření s Bohem mohli připravit na Ježíšův brzký návrat. Tento zavazující úkol vyžaduje zacílení kvůli naší zaneprázdněnosti, sebestřednosti a šíři zájmů. Navzdory tomu Bůh volá ke spolupráci každého z nás, protože každý z nás se setkává s lidmi, které dokáže oslovit právě on.

Bůh přivedl do života Briana Nicholse někoho, kdo se svým svědectvím dokázal dotknout právě jeho života. Pokud se necháme Bohem použít, totéž udělá s námi. Druhým můžeme vyprávět pouze to, co jsme se naučili v životě s Ježíšem. Jakým způsobem Bůh zasáhl v našem životě? Našli jsme útěchu a uzdravení v Ježíši? Bůh si přeje, abychom druhým předávali právě toto svědectví. Jaké máme zájmy, cíle a životní poslání? Bůh chce, abychom v našem misionárním poslání využili všechno, čím jsme.

Každému z nás dává Bůh jedinečné životní zkušenosti a jedinečné poslání. Pokud se nám zdá, že nemáme druhým co říci nebo nám chybí vzdělání, životní zkušenosti či postavení, tak to nevádí – můžeme totiž druhým vyprávět o tom, co pro nás Bůh udělal.

Ellen G. Whiteová napsala zajímavý komentář k příběhu o dvou lidech posedlých demony (Mt 8,28–34 a Mk 5,1–20). „Dva uzdravení šílenci byli prvními misionáři, které Kristus poslal učit do oblasti Desetiměstí. Jen krátkou dobu poslouchali tito muži jeho slova. Neslyšeli jedině jeho kázání. Nemohli učit lidi tak, jako je vyučovali učedníci, kteří byli denně s Kristem. Mohli však vyprávět o tom, co věděli, co sami viděli a slyšeli a co sami pocítili ze Spasitelovy moci. To může dělat každý, jehož srdce se dotkla Boží milost. Po takových svědcích volá náš Pán a pro nedostatek takových lidí hyne svět.“ (ŽNP 43.44)

Bůh způsobí, že se budeme setkávat s těmi lidmi, kterým můžeme posloužit nejlépe. Bůh nám dává možnost předávat své poselství o milosti a smíření dokonce i u těch nejméně vhodných lidí na nejméně vhodných místech – jak si uvědomila Ashley Smithová. Ve skutečnosti není „velké pověření“ z Mt 28,19–20 pouze velkou možností. Je povinností každého křesťana a zároveň předností, že se může připojit k Bohu v jeho poslání ve světě. Tím nejlepším výchozím bodem je vyprávět své zkušenosti s Bohem všem lidem tam, kde žijeme. Bůh pracuje s tímto světem. Připojíme se k němu v jeho díle?

CHERYL DOSSOVÁ,
VEDOUcí INSTITUTU SVĚTOVÉ MISIE
PŘI GENERÁLNÍ KONFERENCI

Otázky k diskuzi

1. Jak často míváme pocit, že nemáme nic, co bychom mohli sdílet s lidmi kolem sebe?
2. Jaké jsou další biblické příběhy, kdy si ke službě Bůh použil zdánlivě nevhodné posly?
3. Co můžeme udělat pro to, abychom se setkali s lidmi, kteří potřebují slyšet naše svědectví?

PONDĚLÍ

MISIE, KTERÁ PROMĚŇUJE

Ježíš nás zve k misijní práci. Učedníkům řekl: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“ (Mt 4,19). Ježíš povolává učedníky, aby je naučil, jak se mají stát misionáři. Jakým způsobem je možné proměnit rybáře v mocné Kristovy svědky?

Co si vzpomínám, vždy jsem toužil sloužit Bohu z celého srdce. Avšak v průběhu života mne Bůh často vedl nečekanou a obtížnou cestou, na které jsem si stále více uvědomoval své mnohé nedokonalosti a otevřenost k hříchu. Proč mi Bůh vzal touhu po růstu a službě a dovolil, abych zažíval pravý opak? Když nás Bůh povolává do své misijní služby, vede nás cestou proměny, která začíná palčivým uvědoměním si toho, co skutečně potřebujeme.

Tři kroky proměny

Ježíšův křest přibližuje proces a podstatu veškeré duchovní proměny, která je základem naší odpovědi na výzvu: „*Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky*“ (Mt 28,19). Jeho křest byl úvodem k službě, která proměnila svět. Lukáš zaznamenal, že po křtu se Ježíš modlil a „*otevřelo se nebe a Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice*“ (L 3,21.22). V tomto verši jsou zaznamenány tři následné kroky – smrt, modlitba a příchod Ducha svatého – jež vedly k Ježíšově mocné službě a které potřebujeme prožít i my.

Prvním krokem je smrt hříšného já, kterou znázorňuje Ježíšův „pohřeb“ ve křtu vodou. Smrt našeho já je vždy začátkem proměny, protože vytváří prostor potřebný pro to, aby se zjevil sám Bůh. Zde je však třeba podotknout, že „Ježíš nepřijal křest jako vyznání své vlastní viny. Ztotožnil se s hříšníky,

udělal to, co máme dělat my. Po křtu trpělivě snášel veškeré utrpení, které s sebou život nesl. I v tom je nám příkladem.“ (TV 65)

Ježíš zdůraznil, že smrt našeho já je předpokladem učednictví: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne*“ (L 9,23). Ježíšovu výzvu, abychom ho následovali a nesli kříž, vyjadřuje jinak apoštol Pavel slovy: „*Jsem ukřižován spolu s Kristem*“ (Ga 2,19). Ellen Whiteová tuto myšlenku rozpracovává: „Co se týče naší síly, musíme být plně závislí na Kristu. Naše já musí zemřít.“ (5T 219)

Ježíše nemůžeme ve svém životě následovat, pokud s ním nebudeme každodenně umírat. Tak se naše životy stanou „*živou obětí*“ (Ř 12,1). To však pro nás není přirozené. Proto nás může Ježíš vést neočekávanými a nepříjemnými cestami, které v nás vyvolávají vědomí slabosti a hříšnosti a vedou nás k tomu, že mu odevzdáme všechno, čím jsme a co máme.

Druhým krokem je modlitba za přípravu. Poznání, že v nás není nic přirozeně dobrého, nás vede k naléhavým modlitbám, aby se Bůh našim prostřednictvím mohl ukázat druhým. Potřebujeme se připravit stejně jako Ježíš na břehu Jordánu: „Když se Spasitel modlí, jeho pohled jako by pronikal nebesa. Obrací se k Otci z celé své duše. Dobře ví, jak hřích zatvrdil lidská srdce a jak těžké pro ně bude pochopit jeho poslání a přijmout dar spasení. Prosí Otce o sílu, aby mohl překonat jejich nedůvěru, rozbít pouta, kterými je satan svázal, a dobyt pro ně vítězství nad nepřítelem.“ (TV 65)

Pouze nadpřirozená moc z nebe dokáže změnit zlomené lidské bytosti tak, aby se staly užitečné

pro Boží dílo. Tato moc je výsledkem opravdových modliteb. „Všichni Boží služebníci by měli prosit o každodenní křest Duchem svatým.“ (PNL 30)

Třetím krokem je křest Duchem svatým pro určené poslání. Jaký byl výsledek sestoupení Ducha svatého na Ježíše? Lukáš zmiňuje, že „plný Ducha svatého vrátil se Ježíš od Jordánu; Duch ho vodil po poušti čtyřicet dní a ďábel ho pokoušel“ (L 4,1.2). Ježíš zvítězil nad satanem proto, že „byl plný Ducha svatého“. Zdůrazňuje však také, že se „Ježíš vrátil v moci Ducha do Galileje a pověst o něm se rozšířila po celém okolí. Učil v jejich synagógách a všichni ho velmi chválili“ (L 4,14.15).

Ježíš později vysvětlil v synagoze svůj křest Duchem svatým slovy: „*Duch Hospodinův jest nade mnou; proto mne pomazal, abych přinesl chudým radostnou zvěst; poslal mne, abych vyhlásil zajatcům propuštění a slepým vrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych vyhlásil léto milosti Hospodinovy*“ (L 4,18.19). Křest Duchem svatým umožnil Ježíši zvítězit nad satanem a také zvěstovat evangelium s božskou mocí.

Křest Duchem svatým je však určen i nám. Matouš, Marek i Lukáš shodně popsali výrok Jana Křtitele, že Ježíš nás „*bude křtít Duchem svatým*“ (L 3,16; Mt 3,11; Mk 1,8).

Pouze v Boží moci

Jako učedníci povolání k misionářské službě jsme naprosto závislí na křtu Duchem svatým.

Je skutečností, že mne v průběhu mého života Bůh posiloval. Už dvacet let je moje srdce doslova závislé na kardiostimulátoru, protože nemá dostatek energie samo o sobě. Když jsem působil jako kazatel, tak jsem se žel dlouhou dobu snažil konat Boží dílo ve vlastní síle, než jsem zjistil, že se něco pokazilo. To, co platí pro mne tělesně, platí pro nás všechny duchovně.

Bez Boží moci shůry se nemůžeme stát proměněnými učedníky a zvěstovat poselství o Božím charakteru a jeho záměrech. Když nás však Bůh uvede na cestu, kde nám ukazuje, že bez něho nemůžeme vykonat nic (J 15,5), kde nás učí denně umírat svým plánům a prohlubuje v nás touhu být lépe připraveni pro službu, pak budeme každý den prožívat křest Duchem svatým. Pak teprve můžeme jít za dalšími lidmi s mocí, která povede k proměně mnoha životů.

GAVIN ANTHONY,
KAZATEL V DUBLINU V IRSKU

Otázky k diskuzi

1. Jaký je rozdíl mezi povoláním apoštolů a naším povoláním dnes?
2. Co znamená „křest ohněm“ (L 3,16)?
3. Vede nás Pán Bůh těmi třemi kroky, které byly zmíněny v dnešní přednášce? Jakým způsobem to dělá?

ÚTERÝ

EMPATICKÁ MISIE

„Promiňte, pane. Jste spasen?“ Právě jsem v poklusu běžel do obchodu s potravinami, když mne oslovil mladý, slušně oblečený, asi dvacetiletý muž.

„Promiňte?“ odpověděl jsem, protože jsem si nebyl jistý, že jsem otázku slyšel správně.

„Vypral jste už svůj šat v Beránkově krvi?“ položil mi další otázku. Než jsem stačil odpovědět ano, horlivý evangelista mi poskytl dvouminutové shrnutí evangelia teologickým žargonem. Nakonec se mi ho podařilo přesvědčit, že už jsem křesťan.

Během nakupování jsem přemýšlel o tomto setkání. Obdivoval jsem mužovu odvahu a smělost, zdálo se, že nemá strach z odmítnutí nebo nesouhlasu. Přesto jsem cítil znepokojení ba dokonce smutek. Uvažoval jsem nad tím, kolik lidí svým přístupem odradí. Koneckonců – kolik znovuzrozených křesťanů ví, co znamená „být očištěn v krvi Beránka“?

Žel, že to, co mladému muži přebývalo v horlivosti, mu chybělo v citlivosti vůči oslovenému publiku. Obávám se, že jeho způsob komunikace uvádí do rozpaků nebo dokonce vzbudí odpor mnoha z těch, které osloví.

Mluvit jejich jazykem

Když se snažíme plnit naše poslání zvěstovat Boží závěrečné poselství milosti tomuto světu, často to děláme z pozice, co je nám příjemné či nepříjemné, našich osobních zkušeností či našich osobních potřeb. Avšak pokud se nám nepodaří porozumět těm, které se snažíme oslovit, naše poselství pro ně bude nesrozumitelné. Musíme rozumět tomu, co oni mají nebo nemají rádi, jejich zkušenostem

a jejich potřebám. Na tomto základu se musíme snažit sdělit jim poselství způsobem, kterému rozumí.

Tento přístup lze shrnout slovy apoštola Pavla: „Židům jsem byl židem, abych získal židy... Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem... Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona... Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé“ (1K 9,20–22).

Pavel se nejprve snažil pochopit ty, kterým chtěl zvěstovat poselství: Židy, ty „pod zákonem“, ty, kteří nejsou pod zákonem – prostě „všechny lidi“. Teprve potom si připravoval komunikaci z perspektivy těchto skupin. Ježíšův příklad nás vede ještě o krok dál. Zatímco Pavel v této pasáži rozlišuje celé skupiny lidí, Ježíš uplatnil tuto metodu na jednotlivce.

Pán si přeje, aby jeho slovo milosti přivedlo domů každého člověka. Toho lze do značné míry dosáhnout pouze osobní prací. To byla Kristova metoda. Pracoval převážně s jednotlivými lidmi.

Uprostřed zástupu si Ježíš všiml Syrofeničanky (Mk 7,24–30), farizea (L 11,37–44), celníka (L 19,1–10), ochrnutého muže (J 5,1–15), ženy obviněné z cizoložství (J 8,1–11)... Ježíš s nimi vždy komunikoval z jejich osobní perspektivy.

Máme-li mít v našem poslání úspěch, musíme používat tuto metodu. Nejdříve bychom měli lidi chápat jako jednotlivce, ať už to je člen rodiny, soused, spolupracovník, přítel, nepřítel... Teprve potom jim můžeme sdělit poselství z jejich individuálního pohledu.

Přestože nedokážeme nikdy plně pochopit pohled druhých lidí na život, můžeme se tomu aspoň

blížit. Zkusme si vždy položit následující otázky, které nám mohou pomoci: Co mají dotyční rádi, a co jim naopak vadí? Jaké životní zkušenosti prožili v minulosti a jaké prožívají v současnosti? Jaké mají potřeby? Teprve potom, když získáme odpovědi na tyto otázky, musíme trpělivě hledat styčné plochy mezi jejich odpověďmi a našim poselstvím. Teprve pak budeme připraveni plnit své poslání s porozuměním a empatií Ježíše.

Úspěch Ježíšovy metody

V Bibli najdeme mnoho příkladů tohoto přístupu. V 2S 12 je zaznamenáno, jak byl prorok Nátan poslán s poselstvím ke králi Davidovi. Jak měl předat poselství o odporném hříchu mocnému králi? Prorok využil toho, že znal odpověď na první otázku. Nátan věděl, že David, který byl v mládí pastýřem, měl rád ovce. Také věděl, že David jako autor 12. žalmu nenáviděl „*útisk chudých*“ (Ž 12,5). Protože byl schopen najít průsečík mezi těmito znalostmi a svým poselstvím, dokázal účinně předat zamýšlenou zprávu.

Dalším příkladem je Ježíšovo setkání se Samařskou ženou ve 4. kapitole Janova evangelia. Žena později vyznala, že jí „*řekl všecko, co dělala*“ (J 4,29). Podle ní to potvrzuje, že je Mesiášem (J 4,39). Ježíš jí samozřejmě neřekl doslova všechno, co kdy udělala. Spíše odhalil její nejdůležitější životní zkušenosti – její předchozí neúspěšná manželství a současný nezákonný vztah. V tomto okamžiku se mohly protnout její zkušenosti s poselstvím o jeho mesiášství. Stalo se to ve vzájemném rozhovoru s láskou a ohleduplně.

Kristus této ženě naznačil, že zná tajemství jejího života, přesto však cítila, že zůstal tím, který s ní soucítí a má o ni zájem. Čistota Ježíšovy přítomnosti odsuzovala její hřích, On ji však neodsoudil ani jedním slovem. Vyprávěl jí o milosti, která dokáže obnovit její srdce. A tak tato žena začala mít představu o jeho poslání a v její mysli vyvstala otázka: „Nemůže to být ten dlouho očekávaný Mesiáš?“

Posledním příkladem tohoto přístupu je Ježíšův rozhovor s Nikodémem ve 3. kapitole Janova evangelia. Ježíš rozpoznal, že nejdůležitější potřebou

Nikodéma nebyla odpověď na předkládané argumenty proti Ježíšově mesiášství (J 7,50–52). Nebylo to ani vysvětlení evangelia, které by pro jeho vzdělanou náboženskou mysl bylo přijatelnější. I když by mu tyto záležitosti prospěly, jeho nejdůležitější potřeba byla stejná jako potřeba nevzdělaných rybářů či prostitutek – ti se o náboženství nezajímali. Kristus věděl, že potřebuje úplnou proměnu své mysli, cílů a motivace: Nikodémovou potřebou bylo nové narození (J 3,7).

Vedení láskou

Misie, která je empatická a rozumí druhým lidem, není založena na tom, že budeme lidem říkat to, co chtějí slyšet, co bude lichotit jejich uším. Spíše jde o to, abychom jim – podobně jako Ježíš – říkali to, co jejich duše potřebují slyšet – a to způsobem, kterému nejlépe rozumí. Co mají tito lidé rádi, a co jim vadí? Jaké nejsilnější životní zkušenosti prožili v minulosti a jaké prožívají v současnosti? Jaké potřeby mají?

Komunikace v kontextu těchto otázek nám pomáhá, abychom se mohli zapojit do misijní práce s empatií a porozuměním. Co nás má motivovat k tomuto způsobu předávání poselství? Apoštol Pavel to vyjádřil slovy: „*Vždyť nás má ve své moci láska Kristova*“ (2K 5,14).

Když uvažujeme o Kristově lásce, kterou prokazuje každému z nás osobně, tak to přirozeně prohlubuje naši touhu projevat stejnou lásku druhým. Když uvažujeme nad mnoha způsoby, kterými se s námi Ježíš snaží komunikovat – prostřednictvím toho, co máme rádi, prostřednictvím našich životních zkušeností i pomocí naplňování našich potřeb, tak to přirozeně prohlubuje naši touhu komunikovat s druhými z jejich perspektivy. Když budeme stále více poznávat Boží lásku, kterou nám zjevuje prostřednictvím Ducha svatého (Ř 5,5), budeme mu chtít stále více sloužit. Z Boží milosti můžeme předávat věčné pravdy takovou formou, která je pro naše sousedy a přátele nejvhodnější.

EAN NUGENT,
SOFTWAREVÝ VÝVOJÁŘ
NA GENERÁLNÍ KONFERENCI

Otázky k diskuzi

1. Co považujete za nejtěžší v úsilí oslovit lidi, se kterými máme společného jen málo?
2. Podle čeho poznáme, kdy je vhodné „přejít na další úroveň“ v našem úsilí představit Krista druhým lidem?

STŘEDA

KRISTOVA METODA – LASKAVÁ MISIE

V roce 1901 nabyl v New Yorku platnosti zákon o činžovních domech. Jeho záměrem bylo, aby se špinavé domy staly bezpečnější a zdravější. Newyorská burza zažila svoji první krizi. Město trpělo vlnou veder. V této době přišel do New Yorku jako misionář adventistický průkopník Stephen Haskell se svojí manželkou Hetty. Bylo mu 68 let.

Po celý život žili Haskellovi převážně na venkově. Nyní se ocitli v centru hustě obydleného New Yorku. Ubytovali se v činžovním domě, jen pár bloků od Central Parku. Zdálo se, že se bratr Haskell bojí, aby se neztratil v davu. Svým kolegům napsal: „Nedovolte, aby na nás naši bratři zapomenuli, ať se za nás modlí. Nezapomeňte naši adresu. Je to číslo 400, Západní padesátá sedmá ulice, New York City.“ (Haskell, AR, 1901, 14)

Haskell nevycházel z údivu nad městskou džunglí, kterou nyní spolu se svojí ženou nazývali domovem. „V domě, ve kterém teď žijeme, bydlí padesát tři rodin,“ napsal. „Dům má sedm pater a dva výtahy běží dnem i nocí.“ (Haskell, AR, 1901, 11) Haskellovi mohli daleko pohodlněji žít na velkém pozemku na venkově v Nové Anglii. Ale uposlechli rady Ellen Whiteové, že by se Kristovi následovníci měli řídit příkladem jeho služby. Když Ježíš působil na této zemi, sloužil lidem tam, kde žili. Ellen Whiteová napsala: „Křesťanství se

dostane do okolního světa prostřednictvím společenských vztahů.“ (GW 480) A pokračovala: „Naši zkušeni spolupracovníci by se měli snažit žít tam, kde se osobně setkají s lidmi, kteří potřebují pomoc.“ (8T 76)

Tuto metodu Ježíš použil, aby oslovil lidstvo. Strategický plán „Oslovme svět“, který vyhlásila Generální konference naší církve, používá tuto Kristovu metodu jako návod pro misijní program církve. Ellen Whiteová v knize Život naplněný pokojem představuje pět důležitých kroků této metody (ŽNP 67):

1. Ježíš se setkával s lidmi.
2. Projevoval jim soucit.
3. Svoji službou naplňoval jejich potřeby.
4. Získával si jejich důvěru.
5. Vybízal je, aby ho následovali.

Spasitel se setkával s lidmi

Když Ježíš přišel na svět, nezjevil se v nějakém významném centru, kde by očekával, že lidé přijdou za ním. Naopak, On šel za lidmi. Jan ve svém evangeliu konstatuje, že Ježíš „přebýval“ mezi námi. Použité řecké slovo také znamená „postavit si stan“ nebo „žít ve stanu“ (J 1,14). Bůh „si postavil stan“ mezi lidmi. Pil stejnou vodu jako lidé, jedl stejné jídlo, proléval lidské slzy.

Ježíš nemluvil jen v synagogách. Častěji se setkával s lidmi na různých místech. Ježíš při své službě vyučoval, kázal a uzdravoval (Mt 9,35). Matouš v 8. a 9. kapitole popisuje, jak se Ježíš setkával s Židy i pohany, s muži i ženami, s mladými i starými. Lidé se dotýkali Ježíše fyzicky (Mt 9,20) a Ježíš se dotýkal jich (Mt 8,3.15; 9,25.29).

Křesťanství je příliš často odsunuto do kostelů a škol, do kréd a věroučných stanovisek. Avšak jeho pravé místo je na ulicích, na pracovištích, v domovech a v našich životech. Kristova metoda nám ukazuje, že naše poslání znamená víc než pouze přilákat lidi do církevních budov. Je samozřejmé, že by naše sbory měly být přitažlivé a přátelské, měli bychom dělat působivé programy a kázání. Avšak hlavním úkolem církve je inspirovat, vzdělávat a vysílat členy do společnosti. Pravda ožívá tehdy, když se stává tělem, když vyjdeme k lidem okolo nás. Věřoučné body jsou důležité, ale naším cílem je ukázat, jak fungují v našich životech.

Kristus projevoval soucit a naplňoval potřeby lidí

Matouš zaznamenává, že když Ježíš viděl zástupy, „bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře“ (Mt 9,36). Lidé jsou na tom dnes stejně. Ježíš nás povolává, abychom za nimi šli s láskou a soucitem, abychom se zajímali o jejich potřeby, zájmy i rodiny a představili jim evangelium.

Ježíš se nepotkával s lidmi jako prodavač, který se snaží prodat své názory, nebo jako náborář pro politickou stranu. Přišel se soucitem a láskou naplňovat potřeby svých dětí, přišel, aby zjevil pravdu o Bohu. Motivace je pro misií klíčově důležitá. Apoštol Pavel napsal, že je to láska Kristova, která „nás má ve své moci“ (2K 5,14). Ať již naplňujeme potřeby lidí prostřednictvím zdravotní péče, vzdělání, humanitární práce či poskytnutím společenství osamělým lidem, motivuje nás Kristova láska.

Ježíš si získával důvěru

Když se řídíme příkladem Krista – setkáváme se s lidmi, prokazujeme jim soucit a naplňujeme jejich potřeby – přirozeně si získáváme důvěru lidí. Naše přátelství, péče a zájem budí důvěru. Lidé se

pak postupně otevírají a jsou ochotni s námi mluvit i o duchovních věcech. V tomto okamžiku se však musíme modlit, aby Duch svatý působil na lidi, aby mohli přijmout Krista do svého života.

Církev adventistů sedmého dne nebyla povolána, aby se stala pouze další sociální organizací. Všechno, co děláme – každý talíř polévky, který nabídneme, každý protistresový seminář, který pořádáme, každé jídlo ve vegetariánské jídelně, které poskytneme – musí zdůrazňovat duchovní rámec a motivaci naší služby.

Kristus vybízel lidi k následování

V minulosti adventisté silně zdůrazňovali poslední krok, tedy vybízení lidí, aby následovali Ježíše. Uskutečnili jsme miliony seminářů a veřejných evangelizačních přednášek, publikovali miliardy stránek knih s duchovním poselstvím. Ale kolik času jsme trávili u dalších kroků? Přeskočit některý krok Kristovy metody znamená „zkratovat“ Kristovu komplexní službu. Zkratky pak vedou ke ztrátě výkonu.

Krátce po roce 1900 Ellen Whiteová ocenila práci adventistů v San Francisku, kde se řídili Kristovou metodou služby. Sbory nazvala „úly“. Členové církve navštěvovali nemocné a opuštěné, vyhledali místa pro domovy pro sirotky a pomáhali hledat pracovní místa pro nezaměstnané. Navštěvovali lidi v jejich domovech, pořádali kurzy zdravé životosprávy a rozšiřovali literaturu. Zřídili školu pro děti v centru města a organizovali zdravotní misii. Hned vedle radnice zřídili zdravotní středisko a obchod se zdravou výživou. V centru města ve vegetariánské restauraci nabízeli zdravou stravu po šest dnů v týdnu. Na nábreží zálivu v San Francisku adventisté sloužili námořníkům. A když už neměli co dělat, konali veřejné přednášky v městské hale. (AR, 1906, 8) Ještě dnes, po více než 100 letech, nám jejich práce slouží jako zářný příklad církve, která motivována láskou sloužila jako Kristus.

Uvedení Kristovy metody do praktického života

Kristova metoda není vždycky snadná k realizaci. V dnešní době se obyvatelé měst zamknou

v bytech a prakticky neznají ani své sousedy. Dlouhé pracovní dny ponechávají minimum času na společenské kontakty. Avšak Kristova metoda není něčím, na co si musíme najít čas, je to styl celého našeho života. To znamená žít tak jak dosud, ale naplnit život účelem a smyslem.

Důležité je, abychom potkávali a trávili čas s lidmi, kteří nejsou adventisty. Chodíte každý večer na procházku? To je báječné. Pozvěte své známé, ať jdou s vámi, nebo ještě lépe, připojte se ke klubu turistů. Existuje spousta skupin, ke kterým se můžeme připojit: klub zahrádkářů, sběratelů známek, čtenářů... Můžeme se také zapojit s ostatními do různých místních společenských aktivit a činností.

Jíte každý den? I to je úžasné. Najděte si příležitost k tomu, abyste jedli s přáteli a známými, kteří nejsou adventisty. Může to být u vás doma, ale můžete zajít i do pizzerie nebo restaurace. Nejlepší sociální kontakty se často navazují u jídla.

Nemůžeme sloužit lidem, které neznáme. Proto je důležité seznamovat se s našimi sousedy, s lidmi z naší obce či města. Je potřeba s nimi trávit čas a naslouchat jim.

Ellen Whiteová konstatuje, že Kristova metoda je jedinou skutečně úspěšnou metodou. „Kdybychom věnovali méně času napomínání a více času osobní službě, dosáhli bychom lepších výsledků. ... Je-li toto dílo provázeno přesvědčivostí, mocí modlitby a silou Boží lásky, pak nebude a ani nemůže být bez úspěchu.“ (ŽNP 67) Stephen a Hetty Haskellovi Kristovu metodu znali a uváděli ji do praxe. Věřící v „úlu“ v San Francisku ji také znali a prožívali ji ve svém životě.

Vezmeme vážně Kristovu metodu a uvedeme ji do praxe?

GARY KRAUSE,

TAJEMNÍK GENERÁLNÍ KONFERENCE
A VEDOUCÍ ODDĚLENÍ EVANGELIZACE

Otázky k diskuzi

1. Jak mohou ostýchaví jedinci získat důvěru cizích lidí?
2. Který z uvedených pěti kroků považujete za nejdůležitější?

ČTVRTEK

PŘESVĚDČIVÁ MISIE

Paul Little ve své knize o evangelizaci s názvem „Jak předávat svoji víru“ definuje svědectví jako „hluboké přesvědčení o největší pomoci, kterou mohu nabídnout jiným tím, že jim představím Ježíše Krista.“ (*How to Give Away Your Faith*, 41) První křesťané by tuto definici podpořili hlasitým „Amen“. Ať šli kamkoliv, sdíleli svoji víru s takovou dynamikou a odvahou, že buď fascinovali, anebo

šokovali ty, s nimiž se setkali. Na jejich víru lidé reagovali. To vysvětluje, proč se křesťanství během krátké doby rozšířilo po Římské říši jako požár.

V čem leželo tajemství toho, že dokázali oslovit tolik lidí? Co se od nich můžeme naučit? První křesťané byli hluboce přesvědčeni o pravdivosti a potřebnosti evangelia. Proč? Protože evangelium zásadně proměnilo jejich životy!

Krásným příkladem je apoštol Pavel, jehož úžasně obrácení a následná služba potvrzují proměňující Kristovu moc. Ihned po obrácení Pavel „začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží. Všichni, kdo ho slyšeli, žaslí a říkali: ‚To je přece ten, který se snažil v Jeruzalémě vyhladit všechny vyznavače tohoto jména. I sem přišel jen proto, aby je v poutech odvedl k velekněžším.‘ Ale Saul působil čím dál tím mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy“ (Sk 9,20–22).

Přesvědčení získané z nebe

V Pavlově příběhu o jeho obrácení je důležitý jeden okamžik: zkušenost z cesty do Damašku ho přesvědčila, že Kristus je Boží Syn, zaslíbený Mesiáš. Tato skutečnost zformovala jeho novou křesťanskou identitu a motivovala jej k práci misionáře. Podle jeho slov se ho „zmocnil Ježíš“ (Ep 3,12) a on se stal nástrojem pro to, aby nesl jeho jméno národům (Sk 9,15; 26,15–19; Ga 1,15,16).

Před svým obrácením byl Pavel přesvědčen o tom, že křesťané jsou oklamaní rouhači a náboženští fanatici, kteří si nezaslouží nic jiného než nejprísrnější tresty. Chtěl omezit jejich vliv tím, že mezi ně vnese zmatek (Sk 8,3). Přesto se mu navzdory pomýlené horlivosti a zaujetí pro pronásledování zjevil sám Kristus (1K 15,8) a zásadně změnil jeho život. Výsledkem bylo, že Pavel začal okamžitě odvážně svědčit o Ježíši, který svým životem, smrtí a vzkříšením přemostil propast mezi nebem a zemí.

Přesvědčení založené na Kristu

Opřavdivou víru a odhodlání ke svědectví je možné získat pouze tak, že se osobně setkáme se vzkříšeným Kristem. Proto je nezbytné, aby každý člověk prožil svoji zkušenost na „cestě do Damašku“. Nemusí být stejně dramatická jako Pavlova, avšak spásná zkušenost setkání s Kristem je nejzákladnějším předpokladem a nejdůležitější kvalifikací pro to, abychom dokázali druhým předávat evangelium. Není možné předávat něco, co sami neznáme. Můžeme svědčit pouze o tom, co jsme osobně prožili. Bez této zkušenosti naše křesťanská víra postrádá sílu a naše svědectví má pouze malý vliv.

Nejsme povoláni k tomu, abychom lidem, kteří doposud neuvěřili, předávali pouze přehled věroúčinných bodů. Naopak, jsme povoláni k tomu, abychom lidem představovali Krista. Ellen Whiteová to shrnula velmi srozumitelně: „Adventisté sedmého dne by uprostřed všech vyznavačů křesťanství měli být prvními, kdo budou vyvyšovat Krista. ... Naše pozornost musí být zaměřena na Ježíše.“ (GW 156)

Přesně to začal dělat Pavel bezprostředně po svém obrácení: „A hned začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží. ... Ale Saul působil čím dál tím mocněji a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy“ (Sk 9,20–22). I později během své služby v Aténách „Pavel kázal o Ježíšovi a o zmrtvýchvstání“ (Sk 17,18).

Je zajímavé, že v 9. a 17. kapitole knihy Skutky apoštolů nacházíme určitý model toho, jak Pavel předával evangelium. Z těchto textů můžeme vyvodit tři principy, jak můžeme přesvědčivě misijně působit:

1. Pavel využil každou příležitost k tomu, aby hovořil o Kristu. Evangelizace pro Pavla nebyla pouze občasným bodem v programu církve; byla to jeho životní vášeň! Vyhledával každou příznivou situaci, aby mohl lidem předávat svoji víru. Podobně není pro nás adventisty vyprávění o Kristu otázkou volby, je to nutností. Když jsme se setkali se vzkříšeným Kristem, nemůžeme o tom mlčet. Naší křesťanskou každodenní povinností je, abychom se zapojili do nějaké formy evangelizace – nezáleží na tom, jestli jde o svědectví sousedům a kolegům, o šíření literatury, pomoc lidem v nouzi nebo vedení biblického studia. Existuje mnoho způsobů, jak můžeme vydávat svědectví o Kristu. Proč si ne zvolit ten, který nejlépe vyhovuje našemu temperamentu a obdarování?

2. Jakmile Pavel našel posluchače, přizpůsobil jim své poselství. Ať promlouval k horlivým židům v synagoze, k lidem na tržnici nebo k pohanickým filozofům na Areopagu, oslovoval lidi „na jejich půdě“. Co to znamená pro nás? Nemůžeme oslovit svět poselstvím o Kristu, dokud zůstaneme uzavřeni v prostředí církve. Abychom tedy mohli lidi účinně oslovit, musíme se s nimi setkávat tam, kde jsou, a snažit se jim porozumět.

Ellen Whiteová k tomu poznamenala: „Náš úspěch nebude záviset nejvíce na našich znalostech a dovednostech, jako spíše na naší schopnosti najít si cestu k srdcím lidí.“ (GW 193) Přesně taková byla Pavlova strategie. Ať šel kamkoliv, vždy chtěl porozumět lidem, jejich náboženství a kultuře. Dělal to tak důkladně, že dokázal dokonce citovat jejich básníky (Sk 17,28).

3. Pavel diskutoval s lidmi a snažil se je přesvědčit o platnosti a důležitosti evangelia. Dnes bychom aplikování tohoto principu měli věnovat zvláštní pozornost. Za prvé, když předáváme svoji víru, nemáme potlačovat proces myšlení. Naopak! Křesťanská víra dává smysl. Je otevřená i důkladnému zkoumání. Za druhé je důležité, abychom dobře porozuměli základním kamenům naší víry, abychom je mohli účinně sdílet s druhými. Z toho vyplývá, že naši věrouku musíme mít dobře promyšlenou.

Avšak předtím, než budeme formulovat a obhajovat body své víry, tak je musíme poznat. Přesto si musíme stále uvědomovat, že předávání naší víry není pouze intelektuální záležitost. Svědectví nelze redukovat pouze na silné argumenty. Naším hlavním cílem musí být přivedení lidí ke Kristu.

Proto nás Bible vybízí: „*A Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. Buďte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí*“ (1Pt 3,15). Jednou kdosi prohlásil: „Lidi nezajímá, kolik toho víte, dokud nepoznají, nakolik vám na nich záleží.“

Misijní práce vyžaduje jak odvážné výroky, tak laskavý přístup.

Je potřeba zaujmout postoj

Díky své neochvějné víře v Krista byl Pavel ochoten snášet výsměch, bití, věznění, ztroskotání na moři a nakonec i smrt mučedníka. O patnáct set roků později německý reformátor Martin Luther potkal stejného Krista. Byl natolik přesvědčen o tom, že Kristus je Pán, že během slyšení na koncilu ve Wormsu prohlásil: „Tady stojím. Nemohu jinak. Bože, pomoz mi.“ Martin Luther byl stejně jako Pavel ochoten nejen žít vírou, ale v případě potřeby byl ochoten pro Krista i zemřít. Přesvědčivá misie předpokládá plné odevzdání se Kristu!

ALAIN CORALIE,
TAJEMNÍK STŘEDOAFRICKÉ DIVIZE

Otázky k diskuzi

1. Pokud byste měli popsat nejvýznamnější změnu, kterou Kristus ve vašem životě vykonal, která by to byla? Jak ji můžete představit druhým lidem?
2. Kam byste v oblasti svého bydliště mohli jít, abyste s druhými lidmi mohli diskutovat o náboženských nebo filozofických otázkách?
3. Souhlasíte s výrokem: „Předávání naší víry není pouze intelektuální záležitost“? Proč ano, proč ne?

Atény

PÁTEK

PROMĚŇUJÍCÍ MISIE

Pasáž z knihy Skutky apoštolů 2,42–47 nám představuje jedinečný příklad společenství, ve kterém probíhalo vyučování učedníků, společné stravování, distribuce materiální pomoci, kde každý den věřící chválili Boha a každý den mezi sebe přijímali další a další následovníky.

To je úžasný obraz. Čas Letnic přišel a odešel, ale jejich duch žil dál. Letnice neskončily přijetím tří tisíc nových věřících. Bůh vytvořil něco nového. Narodila se křesťanská církev. Poprvé v dějinách bylo vidět, co se stane, když Bůh vezme lidi z různých prostředí a kultur a vytvoří svoji církev – tělo Kristovo.

Jen Bůh dokázal utvořit církev v Jeruzalémě. Boží církev není pouze sdružením jednotlivých lidí. Je něčím víc než skupinou či klubem. Je něčím, co překonává dynamiku lidské organizace. Je to živý organizmus, jehož milující hlavou je Ježíš. Je to komunita, která je výsledkem živého spojení s Kristem. Právě toto spojení vytváří komunitu, od něj odvozuje svoji identitu.

Noví věřící se stávají součástí tohoto společenství a nacházejí nový smysl života. Je to místo, kde věřící získávají pocit sounáležitosti a místo k růstu.

Přesvědčivé svědectví

Sbory zaměřené na službu přitahují. Zkušenost Penny z adventistického sboru Paradise v Kalifornii ukazuje, co se stane, když se propojí církevní společenství s posláním. Penny se původně seznámila se sborem Paradise tak, že si chodila pro vodu do studny na církevním pozemku. Po čtyřech letech se ze zvědavosti šla podívat do sboru a vyhledala si na internetu více informací. Začala navštěvovat bohoslužby a brala svého chlapce Eliáše do dětské školky. Nabídla také, že přinese jídlo na společné agapé.

Osobní svědectví je přesvědčivé. Dottie, vedoucí dětské sobotní školy, se Penny ujala. Opětovně zvala Penny na různé akce sboru. Členové projevil opravdový zájem také o jejího syna. Penny se

během jídla ptala každého z nich na to, proč se stali adventisty, a oni jí vyprávěli osobní zkušenosti a svědectví o tom, jak Ježíš proměnil jejich životy.

Studium Bible proměňuje. Na Penny velmi působily biblické pravdy, které při bohoslužbách slyšela. Dottie pozvala Penny na studijní skupinu Bible. Penny se tam sprátelila s dalšími ženami. Potkala tam lidi, kteří nejen Boží slovo znali, ale také podle něho žili.

Penny začala reagovat na to, jak ji Bůh v srdci přesvědčoval. V současné době je zapojena do některých činností sboru, pravidelně se účastní biblických hodin. Když mluví o svém vztahu k Bohu, tak vyznává: „Bůh se mi dal poznat. Moje víra stále roste. Změnil způsob mého myšlení, chápu život z perspektivy víry. Bůh však toho v mém životě dělá ještě daleko víc.“ Dále se svěčila, že sbor je pro ni velmi důležitý. Je vděčná, že se mohla sblížit s mnoha členy sboru, mohou si pomáhat a spolu se sdílet se zkušenostmi s Bohem. Tak má vypadat skutečná církev, Kristovo tělo.

Penny se stále učí vnímat, jak Bůh působí v jejím každodenním životě. Duch svatý pokračuje ve své práci v jejím srdci.

Návod na misii, která proměňuje

Jak se může místní sbor stát bezpečným a pečujícím prostředím, ve kterém mohou věřící růst a objevovat svoji vlastní službu pro Boha? Všechno začíná soustředěným zaměřením na Ježíše.

Křesťané žijí nový život v Kristu. Jsou zaměřeni na Toho, který je plný milosti a pravdy. Pohledem na Ježíše jsme proměňováni k jeho obrazu.

Bůh tvoří a vede svou církev. Má to být společenství, které roste, spolupracuje a „buduje se v lásce“ (Ef 4,16).

Co můžeme udělat, aby se tento ideál naplnil? Jak se můžeme stát církví, ve které noví členové rostou a stávají se aktivními účastníky života, služby a poslání církve?

(1) Posilujeme nové členy v jejich vztahu s Kristem. Pomozte jim, aby kromě pochopení pravd rostli i ve svém vztahu s Kristem. Potřebují někoho, kdo jim pomůže naučit se modlit a číst Bibli

takovým způsobem, který jim pomůže prohlubovat vztah s Ježíšem (1Te 2,7).

(2) Vytvořme ze sboru pečující společenství, ve kterém se noví členové cítí bezpečně – jak v růstu, tak ve svých zápasech i pádech. Zraněným a zápasícím mohou na společné cestě pomoci další členové Kristova těla, kdy jeden pomáhá druhému (1Te 5,11).

(3) Pomáhejme novým věřícím (i těm, kdo jsou v církvi již delší čas) **vytvořit spojení mezi věroukou a Kristem.** Učení má skutečný význam jen tehdy, pokud nám pomáhá poznávat Ježíše a růst v něm (J 14,6).

(4) Podporujeme nové členy, aby vyprávěli své zkušenosti o tom, co Ježíš dělá v jejich životech. Naším posláním je pomáhat dalším lidem, aby se setkali s Ježíšem a chodili s ním. Když vyprávíme o tom, co Ježíš koná v našich životech, děláme to nejlepší, co můžeme (L 8,39).

(5) Přivzvěme nové i stávající členy, aby se zapojili do služby. Požádejme je, aby promysleli, které oblasti je zajímají, pro co jsou nadšeni nebo co jim zvláště leží na srdci. Pak jim pomozme objevit jejich duchovní dary ke službě. Přidělme je jako partnery k těm, kteří jsou již do služby zapojeni. Pomozme jim rozvíjet a používat své dary ve službě. Pak stůjme v pozadí a sledujme, co udělá Bůh (Ef 4,11).

Bůh má svoji vizi církve. Všichni jsme její součástí. Bůh nás chce použít, abychom se prostřednictvím pomoci druhým stali živou součástí jeho církve i my.

BEN A MARY MAXONOVÍ,

SLOUŽÍ V ADVENTISTICKÉM SBORU PARADISE
V KALIFORNII

Otázky k diskuzi

1. Jak se může váš sbor stát bezpečným a pečujícím společenstvím, ve kterém mohou noví věřící růst a sami se zapojovat do služby?
2. Vyprávějte si společně o tom, kteří lidé se stali Božími nástroji a přivedli vás k němu a do společenství církve.

DRUHÁ SOBOTA

UKONČENÍ VELKÉHO SPORU

Kristus pověřil církev úkolem. Každý její člen by měl být nástrojem, jehož prostřednictvím by Bůh mohl předávat světu poklady své milosti.

Od doby, kdy apoštolové ustali ve své práci, již uplynulo více než devatenáct století. Záznamy o jejich úsilí a obětech, které přinesli pro Krista, však stále patří k nejzávažnějším pokladům církve. Byly pořízeny pod vedením Ducha svatého a měly povzbuzovat Kristovy následovníky všech dob k větší horlivosti a opravdovosti v díle pro jejich Spasitele.

První generace svědků

Úkol, jímž Kristus své učedníky pověřil, byl splněn. Když se poslové kříže vydali hlásat evangelium, zjevila se Boží sláva takovým způsobem, jaký smrtelní lidé dosud nikdy nepoznali.

S pomocí Božího Ducha vykonali apoštolové dílo, které otřásl světem. V průběhu jediné generace bylo evangelium zvěstováno všem národům.

Službu vyvolených Kristových apoštolů provázely velkolepé úspěchy. Na počátku svého působení byli někteří z nich nevzdělaní. Odevzdali se však bezvýhradně do služeb svého Mistra a pod jeho vedením se připravili na velké dílo, které jim bylo svěřeno. Byli naplněni milostí a pravdou, které ovládaly jejich pohnutky i činy. Jejich životy byly spolu s Kristem skryty v Bohu. Nemysleli sami na sebe, protože spočinuli v nekonečné, hluboké lásce.

Učedníci byli muži, kteří uměli mluvit a upřímně se modlit, kteří věděli, jak se chopit moci Toho, který je záštitou Izraele. Těsně se přimkli

k Bohu a své osobní zásluhy připisovali jeho vládě. Hospodin byl jejich Bůh. Jeho čest byla jejich ctí, jeho pravda byla i jejich pravdou. Jakýkoli útok na evangelium vnímali jako útok proti své vlastní osobě a ze všech svých sil bojovali za Kristovu věc. Byli schopni zvěstovat slovo života, protože je pomazal sám Bůh.

Očekávali hodně, a proto toho hodně vykonali. Zjevil se jim Kristus, a tak se spoléhali na jeho vedení. Jejich pochopení pravdy a jejich síla čelit nesnázím závisely na tom, do jaké míry byli ochotni podřídit se Boží vůli. Obsahem všech jejich kázání byl Ježíš Kristus, Boží moudrost a moc. Vyvyšovali jeho jméno, jediné jméno pod nebem, jímž mohou lidé být spaseni. Když hlásali, že Kristus, vzkříšený Spasitel, je dokonalý, jejich slova měla na lidi tak mocný vliv, že se muži i ženy obraceli na víru.

Apoštolové neplnili své poslání ve své vlastní síle, ale v síle živého Boha. Jejich úkol nebyl snadný. Počáteční působení křesťanské církve bylo spojeno s potížemi a hlubokým zármutkem. Při své práci se učedníci neustále potýkali s bídou, pomluvami a pronásledováním. Nelpěli však na svých životech a radovali se, že byli povoláni k tomu, aby trpěli pro Krista.

Pevný základ

Na základu, který položil sám Kristus, vybudovali apoštolové Boží církev. V Písmu svatém je budování církve často znázorněno obrazem stavby chrámu. Petr se odvolává na stavbu tohoto chrámu

a píše: „Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je „vyvolený a vzácný“. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“ (1Pt 2,4.5).

Apoštolové pracovali v „lomu“ židovského a pohanského světa, odkud dobývali kameny, které mohli položit za základ. Ve svém dopise Efezským věřícím Pavel uvádí: „Nejste již tedy cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží“ (Ef 2,19–22).

Apoštolové stavěli na jistém základu, na Skále věků. Na něj kladli kameny, které vynášeli z „lomu“ světa. To se neobešlo bez překážek. Práci stavitelů neobyčejně ztěžoval odpor Kristových nepřátel.

Kruté pronásledování

Přední stavitelé padali jeden za druhým rukou nepřítelů. Štěpán byl ukamenován, Jakub zabít mečem, Pavel stát, Petr ukřižován, Jan byl poslán do vyhnanství. Přesto církev rostla. Na místa těch, kdo padli, nastoupili noví pracovníci a ke stavbě byl přidáván jeden kámen za druhým. A tak byl chrám Boží církve stále vyšší. Po založení křesťanské církve přišla staletí nelítostného pronásledování, nikdy však nebyl nedostatek lidí, jimž byla práce na stavbě Božího chrámu dražší než jejich vlastní život.

Nepřítel spravedlnosti dělal vše pro to, aby dílo, které bylo svěřeno Božím stavitelům, zastavil. Ale Bůh „nepřestal dosvědčovat sám sebe“ (Sk 14,17). Povolal pracovníky, kteří úspěšně hájili víru, která byla kdysi předána svatým. Zásadovost a statečnost těchto mužů se zapsaly do dějin. Podobně jako apoštolové, i mnozí z nich na svých místech padli, ale stavba chrámu postupovala stále kupředu. Stavitelé byli sice zabiti, dílo však pokračovalo. Valdenští, Jan Viklef, Hus a Jeroným, Martin Luther a Zwingli, Cranmer, Latimer a Knox, hugenoti, John a Charles Wesleyovi a mnozí další stavěli na onom základu z materiálu, který přetrvává po celou

věčnost. V pozdějších letech přispěli k vybudování stavby i ti, kteří směle a usilovně podporovali šíření Božího slova, a ti, kdo svou službou v pohanských zemích připravili cestu pro hlásání posledního velkého poselství.

Pavel a ostatní apoštolové a všichni spravedliví, kteří od té doby žili, se podíleli na budování chrámu. Stavba však ještě není dokončena. Rovněž my, kteří žijeme v dnešní době, musíme odvést svůj díl práce, splnit svůj úkol. Na základ bychom měli klást materiál, který obstojí ve zkoušce ohněm – zlato, stříbro a drahé kamení, „vytesané podle chrámového vzoru“ (Ž 144,12). Pavel povzbuzuje a napomíná ty, kteří takto staví pro Boha: „Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm“ (1K 3,14.15). Křesťan, který věrně hlásá slovo života a přivádí muže a ženy na cestu svatosti a pokoje, klade na základ materiál, který vydrží. V Božím království se pak bude těšit úctě jako moudrý stavitel.

Tak jako Kristus vyslal své učedníky, posílá i dnes členy své církve. Mají k dispozici stejnou moc, která byla dána apoštolům. Budou-li svou silou čerpat u Boha, bude skrze ně působit a jejich práce nebude marná. Měli by si uvědomit, že dílu, které konají, vtiskl Pán svou pečeť.

Kristus pověřil církev svatým úkolem. Každý její člen by měl být nástrojem, jehož prostřednictvím by Bůh mohl předávat světu poklady své milosti a nevyzpytatelné Kristovo bohatství. Ze všeho nejvíce touží Spasitel po pomocnících, kteří by představili světu jeho Ducha a povahu. A svět ze všeho nejvíce potřebuje, aby lidé projevovali Spasitelovu lásku. Celé nebe čeká na muže a ženy, skrze které by Bůh mohl zjevit moc křesťanství.

Boží vyslanci

Církev je Božím nástrojem k hlásání pravdy; Bůh jí dal sílu k vykonání zvláštního díla. Jestliže mu bude věrná a jestliže bude poslouchat všechna jeho přikázání, bude v ní přebývat Boží milost v celé své plnosti. Vytrvá-li ve své oddanosti a bude-li ctít Hospodina, Boha Izraele, pak neexistuje moc, která by se jí mohla postavit.

Horlivost pro Boha a jeho dílo vedla učedníky k tomu, aby s velikou mocí svědčili o evangeliu. Podobná horlivost by v nás měla probouzet odhodlání vyprávět druhým příběh o zachraňující lásce a ukřížovaném Kristu. Výsadou každého křesťana je, že může nejen očekávat Spasitelův příchod, ale také jej uspišit.

Jestliže si církev oblékne roucho Kristovy spravedlnosti a přestane se jakkoli přizpůsobovat světu, čeká ji úsvit radostného a slavného dne. Zaslíbení, která dostala od Boha, jsou věčná. Bůh ji obdaří nepochopitelnou vznešeností, takže se z ní budou radovat mnohá pokolení. Pravda, která zůstává skryta těm, kdo jí pohrdají a odmítají ji, nakonec zvítězí. I když se občas mohlo zdát, že se její postup zpomalil, nikdy se úplně nezastavil. Narazí-li Boží poselství na odpor, vybaví je Bůh zvláštní silou, aby byl jeho vliv větší. Vyzbrojené božskou mocí pak prorazí i ta nejsilnější opevnění a zdolá každou překážku.

Co povzbuzovalo Božího Syna během jeho života plného strastí a obětí? Když uviděl ovoce svého soužení, byl spokojen. Zahleděl se do věčnosti a spatřil štěstí těch, kteří díky jeho ponížení získají odpuštění a věčný život. K jeho uším dolehl jasot vykoupených. Slyšel, jak zpívají Mojžíšovu a Beránkovu píseň.

Také my můžeme nahlédnout do budoucnosti a spatřit nebeskou blaženost. Bible nám odhaluje výjevy budoucí slávy, obrazy namalované Boží rukou, které jsou Boží církvi vzácné. Když ve víře staneme na prahu věčného města, uslyšíme vlídné

privítání určené těm, kteří ve svém životě spolupracovali s Kristem a kteří si pokládali za čest, že směli kvůli němu trpět. Až zazní slova: „*Pojďte, požehnaní mého Otce*“, položí své koruny k nohám Vykupitele a zvolají: „*Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení. ... Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!*“ (Mt 25,34; Zj 5,12.13).

Tam se vykoupení setkají s těmi, kteří je přivedli ke Spasiteli, a všichni společně budou chválit Toho, který zemřel, aby lidé mohli žít věčně, stejně jako Bůh. Spor skončil. Soužení a zápas pominuly. V celém nebi se rozléhají vítězné písně, když vykoupení radostně zpívají: *Hoden, hoden jest Beránek, ten obětovaný, který opět žije, vítěz a přemožitel.*

ELLEN WHITEOVÁ,

VÝBĚR Z KAPITOLY VÍTĚZNÁ CÍRKEV (342–346)

Z KNIHY POSLOVÉ NADĚJE A LÁSKY

Otázky k diskuzi

1. Bojovali jste už kvůli Kristu a jeho dílu „s každou mocí“ – podobně jako bojovali učedníci? Pokud ne, proč?
2. Kristovi apoštolové očekávali mnoho, a proto také hodně obdrželi a mohli naplno sloužit. Co může rozšířit náš pohled na Kristovo dílo?
3. Jak si představujete nebe? Co pro vás tato naděje znamená?

JEŽÍŠOVI MISIONÁŘI

Linda Mei Lin Koh, vedoucí oddělení dětí při Generální konferenci

PRVNÍ SOBOTA

MALÝ MISIONÁŘ

„JDĚTE KE VŠEM NÁRODŮM A ZÍSKÁVEJTE MI UČEDNÍKY, KŘTĚTE JE VE JMÉNO OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO.“ (MT 28,9)

Příběh

Osmiletý Mateo měl skvělý plán! Těšil se, až přijde tatínek domů, a pak za ním hned běžel.

„Tati, chtěl bych založit skupinku kamarádů z našeho okolí,“ vyprávěl Mateo nadšeně. „Pomůžeš mi?“

„To je dobrý nápad, Mateo!“ odpověděl tatínek a mrknul na něj. „Zkusme popřemýšlet, jak by to šlo zařídit.“

„Myslím, že bychom spolu mohli hrát různé hry a soutěže. A také by bylo skvělé, pokud bychom spolu mohli zpívat písničky. A rád bych jim vyprávěl i o Ježíši,“ nadšeně vyjmenovával Mateo.

Mateo pozval všechny kamarády ze sousedství. Pozval také svoje spolužáky. Prvního setkání Mateovy skupinky se zúčastnilo osm dětí. Nejprve spolu hráli několik her, poté soutěžili v několika disciplínách. Mateo je také naučil několik písniček a vyprávěl jim příběh z Bible. Mateovi se zdálo, že to jeho kamarády a spolužáky bavilo. Zanedlouho se začala Mateova skupina rozrůstat a postupně se v ní setkávalo stále více dětí. Netrvalo dlouho a bylo jich patnáct.

Poté se jednou večer Mateo svěřil tatínkovi: „Tati, až budu dospělý, tak bych chtěl být kazatelem. Možná bych chtěl být i misionářem v nějaké daleké zemi. Chtěl bych vyprávět lidem o tom, jak nás má Ježíš rád. To je přece super, když ho může poznat co nejvíc lidí, aby s ním mohli být v nebi, ne?“

Tatínek mu s úsměvem odpověděl: „Mateo, to je moc dobrý plán. Zatím ale můžeš být misionářem tady, mezi kluky a holkami z okolí

a ze školy. Myslím, že jsi dobrým misionářem, a věřím, že z tebe má Ježíš radost.“

Aktivita

Připravte si program pro svoji sobotní školu či schůzku Klubu Pathfinder. Udělejte několik hezkých pozvánek a pozvěte své kamarády a spolužáky. Třeba vás přijdou navštívit nějací noví kamarádi či spolužáci.

NEDĚLE

PAPRSEK PRO JEŽÍŠE

„JDI DOMŮ KE SVÉ RODINĚ A POVĚZ JIM, JAK VELIKÉ VĚCI TI UČINIL PÁN, KDYŽ SE NAD TEBOU SMILOVAL.“ (Mk 5,19)

Příběh

„Víš, tito muži obětovali velmi mnoho, aby mohli pomáhat nemocným a nešťastným lidem v Africe,“ vyprávěla maminka o misionářích své dceři Gabriele. „Riskovali, že se sami nakazí nemocemi, a mohlo je to dokonce stát život.“

„Myslím, že až budu dospělá, také se stanu misionářkou. Musím se předtím nechat pokřtít?“ zeptala se Gabriela zamyšleně.

„Proto, abys mohla pracovat pro Ježíše, nemusíš být pokřtěná,“ odpověděl jí tatínek. „Každý, kdo uvěřil Ježíši a pracuje pro něho, je jeho misionářem.“

„Pamatuješ, jak to bylo s mužem z Gerasy, který byl posedlý ďáblem? Ježíš ho zázračně uzdravil a on potom chtěl jít za ním. Co mu ale Ježíš řekl?“ zeptala se matka.

„Aby se vrátil domů ke své rodině a vyprávěl jim, jak zázračně ho Ježíš uzdravil,“ odpověděla Gabriela.

„To je ono. Ježíš chce, abychom dobrou zprávu o něm předávali našim rodinám, sousedům, kamarádům a spolužákům. Tito lidé se s námi setkávají a vidí, že se v našem životě něco změnilo,“ řekla maminka.

„Můžeš s tím, Gabrielo, začít hned. Přemýšlej o lidech, se kterými se setkáváš, a hledej způsob, jak jim můžeš něčím posloužit a vyprávět jim o Boží lásce,“ doplnil maminku tatínek.

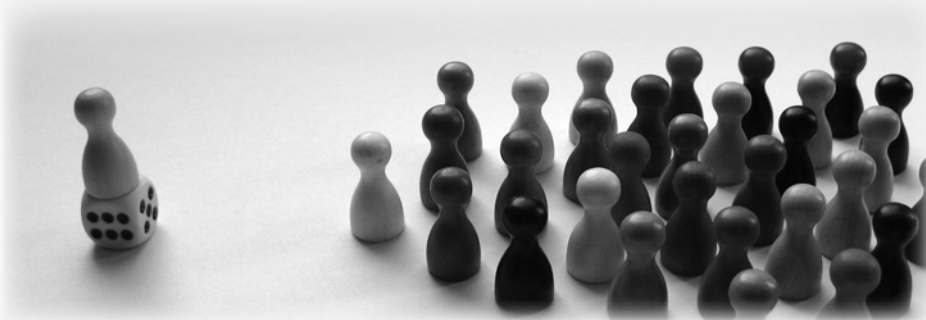
„Dobře, myslím, že znám někoho, komu můžu pomoci,“ řekla Gabriela zamýšleně.

„To je dobře,“ řekla jí maminka a zeptala se: „Pamatuješ si na tu písničku, kde se zpívá o tom, že Ježíš chce, abychom byli jako sluneční paprsek? Když je někdo misionářem, je takovým Ježíšovým paprskem.“

„Jednoho dne se třeba stanu misionářkou v nějaké cizí zemi, ale už teď chci být misionářkou tady,“ prohlásila nadšeně Gabriela.

Hledání v Bibli

Najděte v Bibli tři příklady lidí, kteří byli dobrými misionáři. Jakým způsobem předávali druhým lidem dobrou zprávu o spasení?

PONDĚLÍ

NEZAPOMENUTELNÉ LÉTO

„BUDEŠ JEHO SVĚDKEM PŘED VŠEMI LIDMI A BUDEŠ MLUVIT O TOM, CO JSI VIDĚL A SLYŠEL.“ (SK 22,15)

Příběh

Letní prázdniny se blížily a všichni v Kryštofově třídě už mluvili o vzrušujících dobrodružstvích, která chtějí zažít. Pro Kryštofa však bude toto léto jiné. Chtěl zažít jiné dobrodružství. V průběhu roku se Kryštof se svým kamarádem Allenem zúčastnili setkání s misionáři, kteří se vrátili ze střední Afriky. Ti na něm vyzvali mladé lidi, aby se o prázdninách vydali na misijní cestu spolu s nimi. Po ukončení prezentace Kryštof a Allen pocítili Boží volání a rozhodli se, že se připojí k letní misijní cestě.

„Myslíte, že bych mohl jet v létě na misijní cestu do Guatemaly?“ zeptal se Kryštof rodičů. „Chtěl bych tam pomáhat lidem.“

„To je zajímavý nápad. Sice máme trochu strach, ale dovolíme ti to,“ řekl mu na to tatínek. „Ale cesta bude stát dost peněz, budeš si je během roku muset vydělat, protože ti můžeme zaplatit jen polovinu nákladů.“

Na konci června se Kryštof s Allenem a deseti dalšími účastníky rozloučili se svými rodinami a odjeli do města Guatemala City. Po sedmi hodinách letu konečně dorazili na místo. Skupina nastoupila do malého autobusu a vyrazila na další tříhodinovou jízdu. Nakonec všichni v pořádku přijeli do misijní stanice.

Kryštof a Allen dostali za úkol, aby vedli ranní zpěv s dětmi z vesnice. Byli rádi, že mohou vyprávět o Ježíši dětem, které o něm nikdy neslyšely. Odpoledne se připojili k těm, kteří v džungli stavěli

modlitebnu. To byla velmi namáhavá práce. Během práce Kryštof prohodil: „Být misionářem není vůbec snadné.“

„Máš pravdu. Doufám, že to těch příštích čtrnáct dní vydržíme,“ odpověděl Allen a v jeho hlase bylo cítit určité obavy.

Kryštofa práce s dětmi velmi bavila. Také byl nadšený, když byla po deseti dnech namáhavé práce modlitebna postavena. Církev uspořádala velkou oslavu vděčnosti Bohu, při které byla modlitebna zasvěcena Pánu Bohu.

Zbývající dny uběhly velmi rychle, misijní cesta byla u konce a unavení studenti zamířili zpátky domů. Kryštof cítil radost a uspokojení, které do této doby ještě nikdy nepocítil. Zapojení do misijní práce ho změnilo. Krátce po návratu začal připravovat svůj vlastní projekt, kdy se rozhodl společně s kamarády zajišťovat školní potřeby pro chudé děti v Guatemale.

Hledání v Bibli

Dokážete v biblickém textu zaznamenaném v Janovi 4,1–42 najít, kteří lidé prožili zásadní změnu života, a odhalit tajemství této změny?

Aktivita

Vytvořte spolu se svými rodiči, vedoucími Klubu Pathfinder či sobotní školky projekt, jak byste mohli pomoci chudým a potřebným ve vašem městě či obci. Zkuste do něj zapojit i své kamarády.

ÚTERÝ

NESOBECKÁ SLUŽBA

„NEBOŤ SYN ČLOVĚKA PŘIŠEL, ABY HLEDAL A SPASIL, CO ZAHYNULO.“
(L 19,10)

Příběh

Hustě pršelo. Kazatel Chong popoběhl do svého auta. Chtěl navštívit manžele, kteří nedávno uvěřili v Boha. Měli dva měsíce staré miminko, které onemocnělo. I když byly některé cesty zaplavené, kazatel nakonec přijel až k jejich domu.

„Přijel jsem co nejdřív,“ volal kazatel Chong, když vstupoval z auta a šel k jejich domu. „Jak se daří vašemu dět'átku?“ ptal se ve dveřích. Rodiče ho přivedli k dítěti.

„Má horečku, musíme hned do nemocnice!“ řekl kazatel a spěchal zpátky k autu. Rodiče rychle sbalili nezbytné věci a za chvíli už seděli s miminkem na zadním sedadle auta.

Kazatel Chong se sklonil k modlitbě, v níž prosil Boha, aby dítě uzdravil. Pak spolu s rodiči zůstal v nemocnici celou noc. K ránu se stav dítěte zlepšil a horečka klesala. Byla to náročná noc! Dříve než odjel, dal kazatel Chong mladým manželům nějaké peníze.

Ráno si na chvíli zdříml, ale brzy zvonil budík. Musel se připravit na setkání s dvěma mladými muži, kterým pomáhal, aby přestali kouřit. Rodiče těchto mladých mužů patřili do jeho sboru a požádali ho, aby jim pomohl tento problém vyřešit. Tito mladíci neměli mezi lidmi příliš dobrou pověst a nikdo jim nevěřil.

Kazatel Chong znal Elma a Jeffreyho od jejich narození. Oba byli v posledním ročníku na křesťanské střední škole. Kazatel rozuměl obtížím a pokušením, se kterými bojovali, a chtěl jim pomoci.

Napadlo ho, jestli k jejich problémům nepřispělo také to, že jim rodiče nevěnovali dost času.

„Udělal jste velký pokrok, jsem na vás pyšný,“ řekl jim s úsměvem kazatel Chong, když je potkal. Vždycky se je snažil povzbudit, také se s nimi modlil. Někteří členové sboru si mysleli, že s těmito mladými muži plýtvá svým časem. Dokonce zakazovali svým dětem, aby se s Elmem a Jeffreyem setkávaly. Kazatel ale věřil, že pokud mu to člověk dovolí, Ježíš Kristus dokáže změnit kohokoliv. Proto chtěl, aby se lidé ve sboru snažili tyto mladé muže pochopit a přijmout.

Když šel kazatel Chong večer po náročném dnu spát, byl vděčný Bohu za to, že mu mohl sloužit. Při modlitbě ho napadlo, že by mohl tyto dva mladé muže někdy vzít do nemocnice, aby i oni mohli sloužit lidem, kteří to potřebují. Když je zapojí do služby pro ty, kdo prožívají závažné problémy, jistě to pro ně bude velká zkušenost.

Hledání v Bibli

V následujících textech Bible najděte tři postavy a popište, jak se k nim Ježíš choval.

L 7,1–10

.....

.....

J 8,1–11

.....

.....

L 19,1–10

.....

.....

STŘEDA

DĚTSKÉ NEBE

„BUĎTE JEDNI K DRUHÝM POHOSTINNÍ!“

(1Pt 4,9)

Příběh

„Podívej se na ty chudé děti,“ řekla Donna smutně. „Musejí hledat jídlo v kontejnerech na odpad.“

„Musíme jim nějak pomoci,“ prohlásil její manžel Dan. „Mám nápad!“ Zanedlouho začali těmto dětem připravovat a nabízet doma připravené jídlo. Poprvé přišlo asi deset dětí a snědly všechno, co bylo na talířích. Možná se poprvé v životě mohly najíst dosyta. Brzy začalo každé pondělí, středu a pátek před jejich garáž, kde vydávali jídlo, přicházet stále víc dětí.

Pak se k této aktivitě přidalo několik přátel Donny a Dana. Vytvořili plán a dali si dost velké cíle. Nedaleko jejich domova, na pozemku, který k tomuto účelu věnoval jeden z členů sboru, začali stavět přístřešek pro chudé. Jejich cílem bylo, aby chudým dětem poskytl nejen jídlo, ale i vzdělání a praktické dovednosti.

Donna navrhla, aby se centrum jmenovalo „Dětské nebe“. „Moc se mi líbí děti, které se usmívají. Dělá mi to radost.“

Manžel se se zalíbením zadíval na svoji ženu a prohlásil: „Donno, ty jsi opravdu Ježíšův učedník. Projevuješ k dětem tolik lásky a soucitu... Je úžasné, co všechno pro ně děláš.“

„Já dělám jen to, co si přeje Pán Bůh. Pamatuješ si, jak jsme spolu četli biblický text z Izajáše 58. kapitoly, že pravá zbožnost znamená také péči o chudé a potřebné? Mám ráda příběhy z Bible o Ježíši, který pomáhal všem potřebným. Inspirují mne k tomu, abych i já pomáhala potřebným,“ řekla Donna svému manželovi.

Donna a Dan připravovali spolu s týmem dobrovolníků jídlo chudým dětem bez domova a vyprávěli jim o Boží lásce. Centrum „Dětské nebe“ se stalo pro mnoho dětí skutečně takovým malým nebem.

Hledání v Bibli

Přečtěte si společně biblický text z Matoušova evangelia, 8. a 9. kapitoly. Najděte v příbězích pět osob, které Ježíš vyléčil a pomohl jim. Kterým lidem obzvláště Ježíš pomáhal? Čím se Ježíš odlišoval od farizeů, saduceů a ostatních náboženských vůdců v jeho době?

ČTVRTEK

OLIEHO SVĚDECTVÍ

„ZASVĚTTE SVÁ SRDCE PÁNU KRISTU A BUĎTE PŘIPRAVENI PODAT ODPOVĚĎ KAŽDÉMU, KDO SE VÁS ZEPTÁ NA DŮVOD VAŠÍ NADĚJE.“ (1PT 3,15; B21)

Příběh

Olie nastoupil do autobusu a pohodlně se usadil. Počítal s tím, že cesta proběhne hladce. Jel na Borneo v Indonésii na vzrušující misijní cestu. Těšil se na to celý měsíc a teď to začíná skutečně prožívat. Kolem sebe viděl několik svých přátel, kteří se posadili do řady za ním.

V okamžiku, kdy začal podřimovat, se k němu naklonil muž cestující na vedlejším sedadle a zeptal se: „Kam jedeš, mladý muži?“

„Jedeme na misijní cestu, kde budeme pomáhat kopat studny a stavět latríny pro lidi v jedné vesnici na Borneu,“ odpověděl Olie s úsměvem.

„Proč to děláte?“ zeptal se muž. „Nebylo by lepší užívat si dovolenou než dělat něco takového?“

Olie muži odpověděl: „V Bibli je napsáno, že máme pomáhat a sloužit druhým lidem, a já to tak chci dělat.“

„To je hezké odhodlání!“ odpověděl muž a zvedl palec nahoru. „Řekni mi o tom něco víc. Překvapilo mne, že najdu tak silnou víru u tak mladého člověka, jako jsi ty.“

Téměř půl hodiny vyprávěl Olie o tom, jak poznal Ježíše Krista. Byl to zajímavý příběh. Olie začal navštěvovat školu církve adventistů jako buddhista. Tam poznal Bibli a Ježíše Krista a stal se znovuzrozeným křesťanem. Vyprávěl také o tom, jaké problémy mu dělala jeho rodina, když se rozhodl Ježíše následovat.

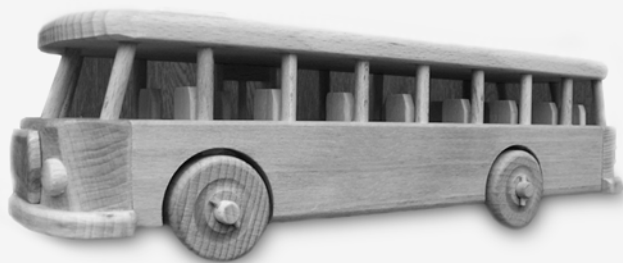
„Promiňte, mluvím už moc dlouho. Vezměte si tuto knížku,“ řekl Olie a podal muži knihu.

„Děkuji, mladý muži. Pokusím se tu knihu přečíst. Tvoje víra na mne udělala hluboký dojem. Přeji ti všechno dobré, ať tě provází Bůh,“ rozloučil se s ním cizinec z autobusu.

Hledání v Bibli

Přečtěte si pasáž z knihy Skutky apoštolů 9,20–22.

Hledejte odpověď na otázku: Co Pavlovi dalo takovou sílu?

PÁTEK

DUCHOVNÍ DARY OHMY

„A TOTO JSOU JEHO DARY: JEDNY POVOLAL ZA APOŠTOLY, JINÉ ZA PROROKY, JINÉ ZA ZVĚSTOVATELE EVANGELIA, JINÉ ZA PASTÝŘE A UČITELE.“
(EF 4,11)

Příběh

Ohnma byla pokřtěna během nedávné veřejné evangelizace. Když po křtu šla poprvé do sboru, přišla ji přivítat manželka kazatele. Přitom se jí zeptala: „Ohnmo, mohla bys sloužit jako rádce v naší skupině mladých v Klubu Patfinderu?“

„Nevím, co to znamená. A také nevím, jestli mám pro práci s dětmi schopnosti,“ odpověděla jí Ohnma váhavě.

„Neměla by ses podceňovat. Každý od Pána Boha dostává nějaké duchovní dary.“

„Myslíš? No, ráda mluvím a dokážu druhým říct, co mám na srdci,“ zhodnotila se Ohnma už trochu sebevědoměji.

„Tak to budeme potřebovat. Víš, že Pán Bůh dal každému člověku nějaký duchovní dar, který můžeme využívat pro jeho dílo? Přečti si 12. kapitulu Listu Římanům a 1. kapitulu 1. listu Korintským. Možná objevíš, že jsi skvělou učitelkou,“ usmála se kazatelova žena a pokračovala: „Každý následovník Ježíše je misionářem. Používej své dary k tomu, abys druhé učila, pomáhala jim a vyprávěla jim o Boží lásce. K tomu, aby ses stala misionářkou, nemusíš jezdit až do Afriky.“

Zanedlouho se Ohnma stala rádcem skupiny mladých lidí v Klubu Pathfinder. A potom byla pověřena vedením dětské sobotní školy na sborové dovolené. Měla radost z toho, že mohla s Ježíšem seznamovat děti, které ho ještě neznaly. Práce v Klubu Pathfinder ji velmi bavila a naplňovala.

Hledání v Bibli

Přečtěte si příběh o setkání samařské ženy s Ježíšem, který je zaznamenán v Janově evangeliu 4,4–30. Přemýšlejte společně o tom, jak se tato žena během setkání s Ježíšem stala misionářkou.

DRUHÁ SOBOTA

MŮJ SKUTEČNÝ DOMOV

„A SETŘE JIM KAŽDOU SLZU Z OČÍ. A SMRTI JIŽ NEBUDE, ANI ŽALU ANI NÁŘKU ANI BOLESTI UŽ NEBUDE – NEBOŤ CO BYLO, POMINULO.“

(ZJEVENÍ JANOVO 21,4)

Příběh

Všichni se opravdu moc těšili. Také Kelly se už nemohla dočkat, a proto počítala dny! Celá rodina se připravovala na velké setkání v dědečkově obrovském domě. Všichni příbuzní pořádali každý rok společné setkání, na které jezdili moc rádi.

Zvláště děti se už nemohly dočkat! Mohly si hrát se svými bratřenci a sestřenicemi, jíst různá dobrá jídla a poznávat dědečkův velký dům plný tajemných místností.

Jak se přibližovali k dědečkovu domu, Kelly netrpělivě zvolala: „Tati, jak dlouho ještě pojedeme? Dnes jedeš nějak pomalu!“

„Raději jezdím bezpečně než rychle,“ uklidňoval otec netrpělivou dívku. Za chvíli už ale přijížděli na místo.

Bylo to báječné setkání! Všichni se dobře bavili, společně se smáli, dobře se najedli, hrály se různé hry a zpívaly písničky.

Když se pozdě večer vraceli domů, ospalá Kelly se na zadním sedadle najednou probrala, naklonila se dopředu, poklepala tatínkovi na rameno a zeptala se: „Tati, bude to v nebi stejně zábavné, jak to bylo dnes u dědy? Pokud to bude v nebi stejně hezké, pak se tam fakt těším.“

Tatínek se na ni podíval a řekl jí: „Nebe bude ještě lepší místo, protože tam s námi bude Pán Ježíš!“

Hledání v Bibli

Pečlivě si přečtěte z knihy Zjevení 21. kapitolu a najděte důvody, proč byste chtěli žít navěky v nebi.

iži Osmá konference mužů
4.-6. 11. 2016 Resort Beskydy

Hledá se **OTEC**

*Konference pro muže,
kteří chtějí žít s Otcem,
ctít otce a být dobrým otcem.*

Řečník:

Pavel Raus, Ph.D.

vystudoval klinickou psychologii a teologii
a je vedoucím katedry pastorační teologie na ETS

Cena 1050,- Kč

Přihlásit se můžeš od 20. 9. 2016 na <http://mss.casd.cz/kd>

